

тѣлъ търговия. Съ малкото познания, които ед-
ва му дало неговото отечество, той достигналъ
до чудесно развитие на своитѣ способности и
своята опитность. Пишелъ е добръ на български,
грѣцки и ромѣнски; говорѣлъ е нѣмски и раз-
биралъ френски. И всичко това той длѣжалъ на
своя трудъ. Най-важното нѣщо е, че Евлоги
Георгиевъ винаги е милѣялъ за своето отечест-
во България, като му помагалъ при всѣки сло-
женъ случай. „Само надѣждата ми, че ще мога и
азъ да участвувамъ за прѣуспѣването и вели-
чието на отечеството ми, ме прави да умра спо-
койно. Защото ако съмъ работилъ прѣзъ всич-
кия си животъ и съмъ спестявалъ, както азъ,
тѣй и братъ ми, ние сме били одушевени само
отъ това желание, което сега остава да се осъ-
ществи отъ наслѣдника ми и отъ изпълнителитѣ
на завѣщанието ми“ — съ тѣзи думи завършва
завѣщанието си, като дава 6 милиона лева за
българския университетъ.

Прѣзъ 1872 г. на 6-й мартъ Евлоги изгуби
едничкия си братъ Христа, а прѣзъ 1897 г. на
5 юли затвори очи най-щедриятъ въ наше врѣ-
ме благодѣтель на българитѣ — родолюбецътъ
Евлоги Георгиевъ.

Вѣчна му память! Поклонъ прѣдъ лика на
истинския родолюбецъ!

Редактира: **Ив. Радковъ.**
